

hvorledes det ærede Medlem nu kan foreslaa os at foretage et saadant Skridt, som han den Gang ansaa for saa farligt; jeg antager nemlig ikke, hau har Revolutionen færdig.

N. Andersen: Jeg maa tilstaa, at det er med en vis Ulyst, for ikke at sige med en vis Frygt, jeg tager Ordet heri dette Dørlig; thi jeg vilde nødigst af Alt sige Noget, som i mindste Maade kunde lægge Hindringer i Veien, for at den Overenskomst, som der dog fra alle Sider synes at være Tilbøjelighed til at gaa ind paa, ikke skulde komme i Stand; men jeg føler mig dog alligevel opfordret til at sige et Par Ord væsentligst for at klare min egen Stilling under de forhaandenværende Forhold. — Jeg er i samme Tilfælde, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), at jeg paa dette Trin ikke kan gaa med de Herrere til at forkaste den provisoriske Finantslov, da vi ikke have nogen anden Lov at sætte i Stedet. De Herrere kunne nu sige, at den provisoriske Finantslov er ingen Bevilling, da den ikke er bleven bevilget her, og de have for saavidt ganske Ret, men det kan dog ikke negtes, at den er Lov, da den er udlommen med Hans Majestæts og Ministeriets Underkrist. Min Stilling er den — det vil jeg aabent udtale — at, hvis de Herrere ønske at faae denne Sag dragen frem for Rigsretten, da skulde de faae min Stemme med dertil, hvis jeg har den Være at sidde her i Thinget. Og det vil jeg sige de Herrere, at naar de nu synes at lade haant om en saadan Tanke, og det have jo deres Ordspørere udtalt, at man ikke kunde gaa den Vej, fordi der ingen Ministeransvarlighedslov var, saa skal jeg dog dertil gjøre den Bemærkning, at, medens det ganske vist kunde have Noget paa sig i mange Forhold, hvor der f. Ex. kun var Tale om Overstridelse af en Bevilling, om Udførelse af Handler om Giendomme og Deslige, kan det neppe have Noget paa sig, hvor der er Tale om intet Mindre end Grundlovsbrud; thi da maa Rigsretten kunne læse i selve Grundloven, naar der er gjort Grundlovsbrud eller ikke. Det forekommer mig altsaa, at de Herrere ikke af dette Hensyn skulde lade sig afholde fra at gaa til Rigsretten med deres Sag, da de jo dog selv maa erkjende at Rigsretten er den lovlige Autoritet til at fælde en Dom i dette Spørgsmaal, om der er gjort Brud paa Grundloven eller ikke. De Herrere kunne ganske vist udtale deres Mening derom, og den kan ogsaa have sin Betydning, men de vide dog, at det er ingen Dom. — Jeg vil nødig inblade mig paa en videre Indbegaaelse af Meget af det, der er fremkommet, og som der kunde være Grund til at indbegaa; men jeg vil dog med Hensyn til to eller tre Bemærkninger tillade mig at gjøre ganske korte Modbemærkninger. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) saaledes bestemt

udtalte, at, hvad der skete her den 31te Marts, var i god Overensstemmelse med Forretningsordenen, saa tror jeg ikke, at han har Ret deri. Jeg har forhandlet denne Sag med Thingets ærede Formand paa et andet Sted, og jeg skal ikke her komme ind paa at anføre de Grunde, jeg da ansførte, og som jeg mener tale mod den Anskuelse, men jeg vil kun udtale det her, at, dersom den Fortolkning, som den Gang blev anvendt, er den rigtige, saa anser jeg det for absolut nødvendigt, at der træffes en forandret Bestemmelse i Forretningsordenen, nemlig en Bestemmelse, som forhindrer, at noget Saadant kan gjentage sig; thi ellers mener jeg, at Bestemmelserne i Grundlovens §§ 65 og 59 gjøres illusoriske; thi det nytter kun lidet, at der staar i Grundlovens § 65, at „Thingets Møder ere offentlige,“ naar de dog ikke blive gjort offentlige paa den i Paragrafen foretrekne Maade. Naar man alligevel i private Møder kan afgjøre Sagerne og afstjære baade Regjeringen og Mindretallet fra at komme til Orde her, saa er Folkethingets Forhandlinger i Virkeligheden ikke offentlige. Det nytter heller ikke, at der staar i Grundlovens § 59, at Ministrene ere berettigede til at forlange Ordet under Forhandlingerne, naar man dog alligevel paa den Maade, som da skete, kan afstjære dem fra at faae Ordet. — Jeg vil med Hensyn til den Sikkerhed, som den ærede Ordspører udtalte for Demokratiets Sag, dog tillade mig at minde ham om, hvad der nys blev fremhævet af den ærede sidste Valer, nemlig at han ikke altid har været af denne Mening. Om den ærede Ordspører nu tror, at Demokratiets Sag er kommen til at staa saa meget sikrere og bedre end for 4 Aar siden, det er jo en ganske anden Sag, det kan han gjerne have forandret sin Mening om efter den Tid; men den ærede Ordspører maa dog tillade os Andre at være i en vis Uvisshed om, vi enten skulde tro, at han mente det, han sagde den Gang, eller det, han siger nu, thi det kan ikke paa nogen Maade forenes. — Dernæst er der en Udtalelse af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til, og det er den, at „Flertallet her ikke vil gaa Kongens Ret for nær“ og at „Parlamentarisme er den lykkeligste Stilling for Kongen, thi saa er han fri for Hensyn til Elementer, som staa udenfor Rigsdagen“ (Berg: Det har jeg ikke sagt). Det er nu meget godt, at det ærede Medlem har denne Mening, men dersom denne Mening ikke deles af rette Bedkommende, saa er det ikke tilstrækkeligt, at det ærede Medlem har den. Sagen er jo den, at de Herrere ved den Stilling, de nu i flere Aar have indtaget, have bragt Bestemmelserne i Grundlovens §§ 49 og 13 i en farlig Kollision med hinanden, eller med andre Ord: de have bragt Folkets Stattebevillingsret og Kongens Ret til at udnævne sine Ministre i